

SLADKÝ ŽIVOT

Caitlin Crewsová
Sladký
souboj

CAITLIN CREWSOVÁ

SLADKÝ SOUBOJ

PŘEKLAD

BLANKA HEŘMÁNKOVÁ

Milá čtenářko,

doufám, že se stejně jako já těšíte na dokončení příběhu o ztracené princezně a jejím bratru-králi... I když s princeznou to vlastně dobře dopadlo už minulý měsíc v příběhu nazvaném Mstitelka k vašim službám!. Jenže je tady ten její bratr. Diamandis musel převzít trůn příliš mladý a nenaučil se pro samé povinnosti radovat ze života. Ještě že se u jeho dvora objevila Katerina... Ale to už Vám prozrazuji příliš; přečtěte si to sama v knize pojmenované Pod královskou maskou.

Všimla jste si, jak často v mých příbězích hraje roli voda? Asi je to logické – pro suchozemce je moře symbolem romantiky samo o sobě. A tak se říše krále Diamandise nachází kousek od Atén, jméno krásného severořeckého ostrova je přímo v názvu další knihy – Usmíření na Thassosu. A vody je plná i kniha trochu záhadně pojmenovaná Jak se nakonec utopili. Doufám, že jsem Vás dostatečně navnadil a že budete chtít přijít na to, co jsem tím názvem myslel...

Tak se ponořte do mých příběhů a šťastnou plavbu!

Jak jinak než...

... s láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

SLADKÝ SOUBOJ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
No More Sweet Surrender

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Blanka Heřmánková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2013 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024 (Sladký souboj: 2014 by Harlequin Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-291-1100-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1101-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1102-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Profesorka Miranda Sweetová se právě snažila proklouznout davem před konferenčním centrem Georgetownské univerzity, kde před chvílí dokončila přednášku na téma násilí v médiích, když ji kdosi popadl za paže. Učinil to pěkně důrazně, až se jí začaly dělat modřiny.

Sevěrela v ruce kabelku, a ten kdosi ji proti její vůli otočil. Stála tvář v tvář neznámému muži. Ačkoliv bylo teplé jarní odpoledne, otřásla se najednou zimou. Ten muž ze sebe cosi překotně chrlil a mračil se. Rychle pochopila, že jí chce ublížit.

Náhle si opět připadala jako malá holka, bezmocná a krčící se strachy v koutě, zatímco její otec kolem sebe ve vzteku rozbíjel věci, až se nakonec zaměřil na provinilou dceru a zpražil ji pohledem. A přesně jako tehdy se i nyní roztřásla.

„Co...“ dostala ze sebe, šokovaná tím, jak se jí třásl hlas, ačkoliv si až doteď myslela, že tu bezmocnou malou holku už dávno pohřbila.

„Měla byste pro jednou zkusit poslouchat a nekafrat tolik,“ zavrčel na ni onen cizinec s neznámým přízvukem.

Mirandu napřed napadlo se omluvit, být hodná. Příkrčit se a se vším souhlasit – hlavně toho rozhněvaného muže uklidnit.

Náhle však na sobě ucítila druhou ruku, jemnou,

ale přesto silnou, jak ji odtahuje od toho vzteklouna, až skončila obličejem proti široké, mužné hrudi.

Mirandě se zatajil dech. Tušila, že by měla nějak protestovat, třeba křičet nebo kolem sebe mlátit kabelkou, ale cosi ji zastavilo. Byl to zvláštní pocit, připadala si v bezpečí, ačkoliv v bezpečí rozhodně nebyla. Ten první muž ji konečně pustil a ona si mohla pořádně prohlédnout toho, kdo ji tak ochranitelsky držel.

Jako milenec. Ona však už věděla, o koho jde. Poznala ho a věděla, že není ani ochránce, ani něžný milenec.

„Zmýlil jste se,“ z jeho hlasu s ruským přízvukem číšel chlad.

Tušila, že ji poznal, když se na ni znovu podíval. Viděla mu to na očích a v tu chvíli ji zamrazilo. Vždyť ho studovala, přednášela o jeho filmech a soubojích ve třídě. Vedla diskuse o tom, co mohl představovat, jak v tisku, tak před kamerou. Ale ještě nikdy se s ním nesetkala, nikdy se ho *nedotkla*.

Byl to Ivan Korovin. *Ten* Ivan Korovin. Dříve neporazitelný šampion nejrůznějších bojových umění a nyní hvězda hollywoodských akčních filmů. Proslavil se tím, že zůstal sám sebou: neomluvitelně agresivním brutálním rváčem, kterého mnozí zbožňovali a obdivovali. Zosobňoval vše, co Miranda z duše nesnášela.

Byl vysoký, temný a až příliš pohledný. Vybudovala si kariéru na tom, že bojovala přesně proti tomu, co představoval.

Ten vztekloun pak vyštěkl cosi, čemuž porozuměla i bez znalosti ruštiny, byla to jasná urážka. Ten tón už slyšela, ale stejně měla pocit, jako by ji někdo uhořel do břicha.

Miranda si zřetelně uvědomovala každý centimetr mohutného těla slavného Ivana Korovina, jelikož ji

stále silně tiskl ke svému luxusnímu obleku. Jeho tělo bylo tvrdé, sálalo z něho horko a vypadalo tak, že ho na fotkách rozhodně nemuseli vylepšovat. Když Ivan slyšel tu urážku, citelně ztuhl.

„Dejte si pozor, neurávejte, co patří mně,“ varoval potichu, jeho hluboký hlas zněl ještě lépe než ve filmech. Ten hlas se přes ni přelil jako rázová vlna a po těle jí naskočila husí kůže. To ji zmátlo, protože náhle byla vylekaná naprosto odlišným způsobem než před chvílí.

Díky tomu si málem nevšimla toho nesmyslu, co vypustil z úst.

To, co mu patří?

„Rozhodně vám nechci lézt do zelí,“ řekl ten druhý muž, ale prasečí očka nespouštěl z Mirandy, což jí znejistilo natolik, že sebou začala v Ivanově rádobý objetí šít. Zatím se nijak nesnažila se mu vyvléct, a tak si v tu chvíli začala nadávat do zbabělců.

„Ničemu neposlouží, pokud si vás zneprátlím.“

Ivanův úsměv v tu chvíli připomínal jednu z těch zbraní, o kterých tvrdili, že je ani nepotřebuje, jelikož zabíjí holýma rukama. „Tak si dejte pozor, abyste na ni už ani nesáhnul, Gubereve.“

Miranda *cítla*, když promluvil, silné svaly se mu chvěly a v hrudníku mu vibroval hluboký hlas, vrnící jako luxusní motor. Vyvolával v ní reakce, o nichž nevěděla, že je jich vůbec schopna.

Co se to s ní dělo? Dávala přednost mozku před svaly. Bylo tomu tak proto, že otec vždy spoléhal na fyzickou sílu a velikost. Jejich dům v Greenwichi, v Connecticutu, vypadal možná spořádaně a nebudil podezření, její dětství v něm však bylo hrozné. A hlavně, tohle byl *Ivan Korovin!*

Miranda se od té doby, co publikovala disertační práci, pravidelně objevovala ve zprávách a talkshow. Tam byla přijata překvapivě vřele. V *Oslavě lidí*

jeskynních se zabývala rozšiřujícím se obdivem k obzvláště surovým profesionálním sportovcům.

Považovala sama sebe za osamělý hlas rozumu v tragicky násilnickém světě zbožňujícím brutální surovce, přesně takové jako slavný a mlčenlivý Ivan Korovin, ať už v dobách, kdy bojoval v ringu, nebo v těch neuvěřitelně násilných akčních filmech o Jonasi Darkovi.

Zatlačila na jeho absurdně vypracovaný hrudník a snažila se ignorovat příjemný pocit, když se dotkla těch hladkých svalů. Prakticky přeslechla, jak se ten druhý muž omlouvá, jelikož byla plně zaneprázdněna pohledem do očí temných jako noc. Srdce se jí náhle divoce rozbušilo a málem se jí podlomila kolena.

Kamera ho nijak nezkrusovala. Na obrazovce vždy vypadal jako pořádný drsňák, stroj na zabíjení. Vystupoval většinou polonahý a potetovaný, ideál čiré maskulinity, schopný se probít přes své protivníky jako palcát zralým melounem. Takové scény se ostatně v jeho filmech často objevovaly.

Naprostý neandrtálec, pomyslela si pokaždé Miranda. Také ho tak mnohokrát na veřejnosti nazvala.

Popravdě tak působil, vysoký a s pořádně vypracovaným svalstvem, ale takhle zblízka Miranda s překvapením zjistila, že je svým způsobem velice pohledný... tedy na chladnokrevného zabijáka. Léta profesionálních zápasů se na jeho vzhledu podepsala. Nos měl očividně několikrát zlomený, což ovšem nijak neubíralo jeho plným rtům na přitažlivosti. Vybledlá jizva na čele pouze podtrhávala skvělý tvar lícních kostí. Perfektně padnoucí drahý a elegantní oblek dával okolí najevo pouze lehký náznak hrozby místo výhrušné agresivity, kterou mu vždy přičítala. Takto jemný náznak by od něho nikdy nečekala a velmi ji také překvapil záblesk inteligence v jeho očích.

Připadala si jako při pádu do propasti. Zapomněla na toho našťvaného muže, který to celé začal. Oprostita se od nepříjemných vzpomínek, jež to v ní vyvolalo. Zapomněla zcela na vše, i na sebe samu. Nezáleželo na ničem jiném než na tom, jak se na ni Ivan Korovin díval.

Jenže Miranda se přece nikdy nepřestávala kontrolovat. Vždy se ovládala. *Vždy*. Zděsila se, když si to musela připomenout.

„To, co vám patří?“ obořila se na něho a snažila se zachovat klid. „Vyjádřil jste se o mně jako o svém majetku? Copak jsem nějaká koza?“

Rozhodně nečekala, že se usměje. A zcela určitě nečekala, že bude mít pocit, jako by se jí dotýkal. A už vůbec nečekala, že ucítí, jak na to její tělo reaguje a zrazuje ji.

Tehdy ji napadlo, že jde o mnohem nebezpečnějšího muže, než předpokládala, a to se o něm minulý týden v televizi vyjádřila jako o bubákovi.

„Já jsem velmi majetnický muž,“ odpověděl. Jeho přízvuk zazněl jako pohlazení. Ještě jednou pohrdavě pohlédl na druhého muže, z něhož byl cítit hněv a levná kolínská, a pak se znovu zamyšleně zahleděl na Mirandu. Ona jeho pohled vnímala úplně celým tělem.

„Je to moje veliká vada.“

Až ji zahanbilo, jak snadno si ji přitáhl k sobě a stiskl ji, jako by byla jen loutka bez vlastní vůle. Děsivé ovšem bylo, že se tak skutečně cítila. Pak prostě sklonil hlavu a přivlastnil si její ústa.

Neměla na myšlení čas. Ten polibek byl až překvapivě smyslný a ji z něj polilo horko.

Prostě si ji vzal, jako by mu patřila. Jako by si o to řekla, dokonce snad žadonila. Pocítila na tváři drsnou ruku, která jí zkušeným tlakem pootočila hlavu blíž k ústům. Miranda nad situací zcela ztratila

vládu. Nesnažila se bojovat, ani nehlesla. *Nechtěla*. Prostě jen nechala toho muže, který ji pravděpodobně nesnášel tak jako ona jeho, aby ji líbal, jako by už byli na cestě do postele.

Když toho konečně nechal, oči mu planuly stejným žárem, který cítila ve svých útrobách. V uších jí zvonilo a vůbec necítila ruce. Jen tak ji napadlo, že má možná infarkt. A o chvíli později si uvědomila, že by radši měla ten infarkt, alespoň by se vyhnula následkům toho, co se právě dělo.

Toho, čeho se dopustil a ona to připustila. A ani slůvkem neprotestovala.

Z úst mu vyšlo tiché slovíčko, o kterém si byla jistá, že jde o kletbu, ale přesto je pocítila jako horký plamen. „*Milaja*.“

Šlo spíše o to, jak to řekl, nebo snad jak se při tom tvářil. Prostě cosi v ní na to instinktivně odpovědělo, cosi temného a složitého, s čím neměla žádné zkušenosti, a proto se cítila odhalená a zranitelná. Navíc měla pocit, že on to věděl.

Chvíli panikařila a napadlo ji, že možná skutečně vzplála plamenem. Všude okolo nich blýskala jasná světla a Miranda si uvědomila, že se to dělo po celou dobu, kdy se tak vášnivě líbali.

Musela se několikrát roztřeseně nadechnout, než si uvědomila, že to neměl na svědomí polibek, ačkoliv jeho následky stále pocítovala, ani vyzývavý pohled, který na ni upřel. Nevinně v tom byly i silné ruce, které ji stále svíraly. Nebyl to dokonce ani záblesk strachu a zranitelnosti, i když se bála, že jej zaznamenal.

Byly to fotoaparáty. Paparazziové následovali Ivana Korovina na každém kroku a fotili naprosto všechno, na co narazili, jen aby to pak každý viděl v plné kráse na obálkách bulvárních časopisů. Nu, dnes se jim dostalo pořádného sousta.

Ten vzteklý muž už beze stopy zmizel. Zůstali tam pouze Ivan Korovin a zavrať po tom neuvěřitelném polibku. Miranda musela čelit nepříjemnému faktu, že byla zachycena v náručí svého ideového oponenta, který ji jednou v jedné slavné večerní talkshow přezíravě nazval pouhou *ňafající fenkou*, za což sklidil neutuchající potlesk. A líbali se. Na veřejnosti.

Co hůř, bylo to na významném mezinárodním summitu plném akademiků, delegátů a činitelů z alespoň patnácti zemí světa, přičemž všichni se stavěli proti tomu, co Ivan Korovin symbolizoval.

Miranda si byla nucena připustit, že celá událost byla nejspíš pečlivě zdokumentována. K této myšlence ji přivedl shluk fotografů tvářících se jako u vytržení. Což pravděpodobně znamenalo, že celá její kariéra šla právě k zemi po knockoutu, jimiž byl Ivan proslulý, a ona sama se ocitla v koncích.

Pokud by pohledy mohly zabít, pomyslel si Ivan, tak by mě ta zrzavá profesorka na místě vykuchala přímo před kamerami.

Po tom polibku sebou hodil, stále nemohl uvěřit, že něco takového udělal. Poslal ochranku, ať mu pročistí cestu k hotelu. Uvnitř ji zavedl do místnosti oddělené od hlavních prostor zástěnou z rostlin.

Zatím se na něho ani jednou nepodívala, pravděpodobně musela svádět lítý vnitřní boj. Ta namyšlená harpyje, brojící proti všemu, čeho se pokoušel dosáhnout, se pokoušela smířit s naprosto nestravitelnou myšlenkou, totiž že mu byla zavázána. Kdyby byl lepším člověkem, asi by nad tím necítil takovou spokojenost, ale on se nikdy nesnažil přetvařovat. Proč taky?

Když však na něho pohlédla, a ten záblesk nefritu ho fascinoval daleko více, než by bylo záhodno, pochopil, že mu rozhodně nechtěla děkovat.

Byla pořádně namíchnutá. Na něho.

To ho nepřekvapovalo. Sám měl povahu rváče. Takže, když viděl v někom náznak bojovnosti, chtěl si ho pořádně prohlédnout a vyzvat. Přemoci a ovládnout.

Ji.

Koneckonců, pomyslel si zachmuřeně, *ona si to zasloužila*. Už dva roky mu usilovně zatápěla. Byla snad na světě ještě nějaká urážka, kterou ho nepočastovala? Nějaká lež, kterou by mohla využít ve svůj prospěch bez ohledu na to, jak mu to mohlo uškodit? Ještě teď slyšel ozvěnu jejího hlasu, jak se ho snaží co nejvíce očernit, přesvědčit veřejnost, aby se od něho odvrátila, protože on je přesně tím typem monstra, proti kterým ve skutečnosti celý život bojoval.

Oh, ano, zasloužila si to!

„Co to mělo být?“ z jejího hlasu šel mráz, jako by on byl nějakým jejím studentíkem a ona si neuvědomovala to nebezpečí.

„Polekal jsem vás?“ zeptal se a tvářil se přitom, že se může ukousat nudou. To ji dopálilo. „Přišlo mi vhodné jednat rychle.“

Vymrštila se ze své židle. Při tom si povšiml, že není jednou z těch příšerně nudných Američanek, co se bojí podpatků. Měla na sobě lodičky s deseticentimetrovými podpatky, pěkně tenkými a ostrými. A vypadalo to, že se v nich cítí dobře. Stála si tam pěkně odhodlaně. Tušil, že mu tím chce říct, že nehodlá vycouvat.

Teď už na to stejně bylo pozdě. Věděl, že ctnostná paní profesorka chutná jako oheň.

„Vy jste mě popadl,“ procedila mezi zuby a snažila se ovládnout rostoucí vztek. Připomínala mu smrtelnou zimu, která ale nakonec vždy přejde v životodárné jaro. „Cloumal jste se mnou. Vy...“

Obličej jí zrudl, což Ivana nevysvětlitelně

fascinovalo. Polibky mohou lhát, to si uvědomoval. Ale takovéhle zčervenání a blýskání v očích, to ne. Nemohl se od ní odtrhnout.

„Políbil jsem vás,“ napověděl jí. Žádný protivník by ho neměl takhle *fascinovat*. A rozhodně ne tenhle protivník. Křivdila a škodila mu celé roky. Její narážky, vždy perfektně načasované, z něho dělaly jakéhosi vyšinutého padoucha z komiksu. O takovou reputaci rozhodně nestál, jelikož chtěl své slávy využít pro novou charitu. Rozhodně by se s ní teď neměl zaplést.

„Ano,“ připustil. „To všechno jsem udělal.“

„Jak se opovažujete?“

„Já si troufnu na hodně věcí.“ Pokrčil širokými rameny. „Pokud vím, tak jste o tom mluvila až do aleluja na kabelové televizi.“

Zatímco se na něho mračila, on ji studoval. Při pohledu na jemné rysy jejího obličeje mu krev zpívala. Na ženu byla vysoká a štíhlá, nikoliv však jako anorektické modelky. Rozhodně to nebyla taková křehotinka, za jakou ji předtím považoval. Měla dlouhé, tmavě rudé vlasy, které v kombinaci s jejíma očima vypadaly neobyčejně. V tmavém kalhotovém kostýmu působila profesionálně, ale přitom žensky.

Už dlouho po žádné ženě tak netoužil.

Musel si přiznat, že ten pocit nesnáší.

„Dimitrij Guberev je neobyčejně nepřijemný muž, myslí si, že peníze jej činí silným,“ vypravil ze sebe Ivan otráveně. „Začal jako zápasník, ale vedl si uboze a rychle skončil. Teď dělá promotéra. Přesvědčil jsem ho, aby vás nechal na pokoji, tím jediným způsobem, který byl primitiv jako on schopen pochopit. Pokud se kvůli tomu chcete urazit, nemohu vám v tom bránit.“

„To jste mu musel říkat, že vám *patřím*?“ To, jak ledovým hlasem zdůraznila své poslední slovo, se ho

dotklo. Chtěl ji zahřát. Však věděl jak na to, nebo ne? Věděl, jak ji má správně políbit.

„Jak krásně středověké. Mám být vaše *co*, mohu-li se zeptat?“

„Pravděpodobně si myslí, že jste moje milenka.“ Hlas měl jako hedvábí, převaloval slova na jazyce, jako by zkoušel, jak chutnají. Ale uvědomoval si, že jen škodí sám sobě. Tahle žena představovala čistý jed. Ale přesto ji musel dráždit. „A určitě ne moje koza.“

„Nikdo se vás neprosil, abyste přijel na bílém koni a zachránil mě,“ odsekla. V očích jí plál pochmurný plamen, který se Ivanovi vpaloval do hlavy. Hlas se jí ani nezachvěl.

Zněla jako tmavá perla, taková, jaké nosila našité okolo výstřihu. Rozhodně byla mimo dosah chudého kluka, který vyrůstal na ulicích Nižního Novgorodu, když se to tam ještě jmenoval Gorkij, ruský *hořký*, což přesně odpovídalo jeho vzpomínkám na dětství.¹ Možná proto se mu tak snadno dostala pod kůži. Už dlouho ho nikdo jen tak prostě neodsoudil, tak jako tato žena. To se mu nezamlouvalo.

Nebo se mu spíš nezamlouvala ona.

„Nepotřebovala jsem vaši pomoc,“ pokračovala uraženě, jako by chtěla popřít ten pohled v jejích očích, než se do toho vložil. Byl to velmi povědomý záblesk naprosté bezmoci.

On za ni ale přece nebyl odpovědný. Sama se prohlásila za jeho nepřítele, což by si měl pamatovat především.

„Možná ne,“ pokrčil znovu rameny a snažil se předstírat, že mu na tom vůbec nezáleží. „Ale já znám Gubereva. Je to hnusák, rozhodně by vám

¹ „Gorkij“ sice ruský doopravdy znamená „hořký“, ve skutečnosti bylo ale město pojmenováno po spisovateli Maximu Gorkém.